

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821010414
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3821010414.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Ondreja Samaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. apríla 2022 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaného

W. O.,

nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom D. T., J. XXX/XX, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/68/2021 zo dňa 10.01.2022 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 322 ods. 2 Tr. por. per analogiam sa výrok napadnutého rozsudku dopĺňa na konci tak, že sa vypúšťa bodka a nahrádza sa čiarkou a za čiarku sa vkladá nasledovný text: „pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.“

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný W. O. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby (prokurátorky Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv 162/21/3307 zo dňa 24.08.2021) pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v období od 11.05.2021 do 18.05.2021 v rôznych miestnostiach v rodinnom dome v D. T., ul. J. XXX/XX, okres R., opakovanie v intervale minimálne jedenkrát denne sa vyhrážal svojej dcére D. O. a to tak, že za ňou prišiel a povedal jej „ja ťa zabijem“, čím u poškodenej D. O. vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie a obavu, že bude pokračovať v tomto konaní a že svoje vyhrážky naplní, pričom k fyzickému zraneniu poškodenej D. O. nedošlo.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prokurátor odvolanie, ktoré zhlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. V jeho písomných dôvodoch uviedol, že súd prvého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval dôsledne v zmysle zásady uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. a tieto vyhodnotil nesprávne, resp. značne jednostranne v prospech obžalovaného. K tomu dodal, že voľná úvaha súdu nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Má taktiež za to, že v prípade zásady „in dubio pro reo“ sa nemôže jednáť o pochybnosti, ktoré vzniknú na základe nesprávneho vyhodnotenia dôkazov zo strany súdu. Spáchanie stíhaného skutku preukazujú dôkazy spočívajúce vo výpovediach poškodenej D. O., svedkov J. O. a nepriamo aj H. X., a aj čiastočne znalecký psychiatrický posudok na obžalovaného, najmä jeho psychologická časť. Naopak výpoveď obžalovaného hodnotí ako nevierohodnú. V prípade svedkov N.

T. a H. T. uviedol, že z ich výpovedí vyplýva úplne zjavná výrazná náklonnosť voči obžalovanému a voči poškodenej naopak ich výrazná nevraživosť. Súd prvého stupňa sa pri hodnotení vykonaných dôkazov nevysporiadal so všetkými skutočnosťami svedčiacimi v neprospech obžalovaného. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry sa pridržiaval konečného návrhu tak, ako bol tento uvedený v písomných dôvodoch odvolania podriadeného prokurátora,
- obhajca obžalovaného uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, a preto navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné,
- obžalovaný uviedol, že trvá na tom, čo uviedol na súde prvého stupňa, teda cíti sa nevinný, nakoľko skutok nespáchal, nemal dôvod ho spáchať; dodal, že nikdy v živote sa nikomu nevyhrážal, nemá to v povahe, dcéru 30 rokov živil, je manipulatívna, nevie sa vmestiť do kože, pričom počas nahradenia väzby jej hradil náklady, platil jej komfort v dome, bola v ňom sama, začala mu ale rozpredávať veci, najmä jeho poľovnícke trofeje, alebo aj kávovar, a preto jej aj zrušil trvalý pobyt.

Na verejnom zasadnutí bol oboznámený (prečítaním) list svedka J. O. zo dňa 07.04.2022, v ktorom tento uviedol okrem iného aj to, že obžalovaný sa nikdy voči nemu ani voči poškodenej nevyhrážal. Práve naopak sa snažil byť nápomocný. S odstupom času musí povedať, že konanie a obvinenie obžalovaného zo strany poškodenej bolo účelové a vymyslené. Táto často konala a koná manipulatívne. Obžalovaný nemá povahu, že by chcel niekomu ublížiť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora síce nie je dôvodné, avšak z jeho podnetu je potrebné doplniť výrok napadnutého rozsudku o slovné vyjadrenie oslobodzujúceho dôvodu podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Prokurátor v dôvodoch svojho odvolania namietal nesprávnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov, a to jednostranne v prospech obžalovaného, v čom videl pochybenia v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Prokurátor ďalej navrhol zrušiť napadnutý rozsudok aj z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. c), d) Tr. por., avšak z dôvodov jeho odvolania nevyplýva, že by vôbec navrhoval po vrátení veci súdu prvého stupňa niektoré dôkazy opakovať či vykonať ďalšie dôkazy, resp. ktoré ustanovenie Trestného zákona malo byť napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa porušené.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať v prvom rade na to, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, kto ich obstaral. Trestný poriadok pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o „mieru“ dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, a ani „váhu“ jednotlivých dôkazov. Navyiac v prípade, ak by aj skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, môže len upozorniť súd prvého stupňa na to, v ktorých smeroch má konanie doplniť, alebo čím je potrebné sa znovu zaoberať, ale nesmie udeľovať záväzné pokyny k spôsobu hodnotenia dôkazov.

Na základe vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa dospel aj odvolací súd k záveru, že vykonané dôkazy bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný - § 285 písm. a) Tr. por.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti obžalobného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na

takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

Vo všeobecnosti platí, že ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný relevantný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného bez ďalších priamych a podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný. Pri hodnotení vierohodnosti je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná je aj okolnosť vzťahu svedka k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. inom vzťahu. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. t.j. podľa vnútorného presvedčenia, rozhodol, ktorú skupinu dôkazov považuje za vierohodnú a ktorú nie.

Zo spáchania stíhaného skutku obžalovaného priamo usvedčovala len poškodená D. O., ktorej výpoveď vyhodnotil súd prvého stupňa ako nevierohodnú. Odvolací súd navyše jej tvrdenia považoval až za zjavne prehnane (a nespĺňajúce predpoklady pre výpoveď svedka uvedené v predchádzajúcom odseku). Ostatní svedkovia boli „svedkami nepriamymi“ (neboli očitými svedkami alebo sa o ňom dozvedeli až následne, z počutia), ktorí výpoveď poškodenej v dostatočnej miere, prípadne vôbec nepodporovali.

Obžalovaný už od počiatku trestného stíhania popieral, že by sa poškodenej vyhrážal zabitím. Uviedol, že boli vtedy spolu asi trikrát na nákupoch, čo potvrdili svedkovia N. T. a H. T.. Z vykonaného dokazovania vyplynula taktiež aj možná motivácia konania poškodenej, keď obžalovaný vypovedal, že v tom čase spolu vychádzali dobre, a to až do momentu, kým jej povedal, že musí zmeniť svoj život a nájsť si zamestnanie. Následne na to podala poškodená na neho trestné oznámenie. Ďalej z tohto dokazovania vyplynulo aj to, že poškodenej sa nechce veľmi pracovať, pričom má povahu si aj vymýšľať.

Podľa názoru odvolacieho súdu vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní netvoria ucelenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by jednotlivo, ale aj vo svojom súhrne obžalovaného zo spáchania trestnej činnosti bez tých najmenších pochybností usvedčovali. Aj odvolací súd považoval výpoveď poškodenej za nevierohodnú. Navyše na vyslovenie viny obžalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nepostačovali ani ostatné vykonané dôkazy, na ktoré vo svojom odvolaní poukazoval prokurátor. Tieto boli len dôkazmi nepriamymi, teda „z druhej ruky“. Pokiaľ ide o závery znaleckého psychiatrického posudku na obžalovaného, „podkladom“ pre jeho vypracovanie (obsahom vyšetrovacieho spisu, ktorý bol predložený znalkyni) bola aj takto vyhodnotená nevierohodná výpoveď poškodenej.

Napokon sa odvolací súd na tomto mieste musí ohradiť voči tvrdeniu prokurátora, ktorý v podstate v odvolaní uviedol, že voľné hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany súdu prvého stupňa je prejavom jeho ľubovôle. To, že prokurátor hodnotí vykonané dôkazy inak ako to urobil súd prvého stupňa (zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatňuje vo všetkých štádiách trestného konania a vzťahuje sa nielen na súd, ale aj na orgány činné v trestnom konaní, t.j. každý z nich hodnotí dôkazy samostatne), ktorý ich vyhodnotil podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s vyššie uvedenou zásadou trestného konania (§ 2 ods. 12 Tr. por.), nemôže byť prejavom ľubovôle tohto súdu. Ako to vyplýva z písomného odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, voľné uváženie dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom založil na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých týchto dôkazov.

Odvolací súd preto sumarizuje, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými dôkazmi a okolnosťami významnými pre svoje rozhodnutie, ktoré podrobne, logicky a aj presvedčivo odôvodnil.

Z pohľadu vyššie uvedeného poukazuje odvolací súd aj na základnú zásadu trestného konania in dubio pro reo, t.j. v pochybnostiach v prospech obvineného (§ 2 ods. 4 Tr. por.). Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu danej veci, v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé

rozhodnutie. V prejednávanej veci súd prvého stupňa postupoval súladne aj z pohľadu takejto zásady, pretože nebola vylúčená možnosť iného záveru, ako o vine obžalovaného.

Preto vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa o oslobodení obžalovaného odvolací súd nezistil dôvody, ktoré by mali viesť k vysloveniu jeho nesprávnosti, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Odvolací súd zároveň na podklade odvolania prokurátora zistil, že súd prvého stupňa neuviedol vo výroku napadnutého rozsudku slovné vyjadrenie oslobodzujúceho dôvodu podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Podľa § 165 ods. 2 Tr. por. vo výroku oslobodzujúceho rozsudku sa musí uviesť, o ktorý z dôvodov uvedených v § 285 sa oslobodenie spod obžaloby opiera uvedením zákonného ustanovenia a slovným vyjadrením tohto dôvodu.

Podľa § 285 písm. a) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Z pohľadu ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. ide síce o dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku (pre chybu v napadnutom výroku rozsudku), avšak odvolací súd mal za to, že túto chybu môže napraviť sám bez zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 322 ods. 2 Tr. por. per analogiam, teda doplniť inak správny, ale neúplný výrok napadnutého rozsudku na konci tak, že sa vypustí bodka a nahradí sa čiarkou a za čiarku sa vloží text „pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.“.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd jednak doplnil neúplný výrok napadnutého rozsudku podľa § 322 ods. 2 Tr. por. per analogiam, ako aj podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.